
Nagy Zsuka

NINCS FORGATÓKÖNYV

NAPLÓTÖREDÉK, HORMON-MONOLÓG

Sokszor álmodtam a kék-sárga ikonosztázzal. Nagyiéknál az ágy feletti falrészén volt, most az asztalom felett van. Órák óta nézem, és sörözöm, és eszembe jut sok minden.

Általános iskolás korunkban gyakran nyaraltunk a nagyszüleinknél az unokatesómmal. Ebéd után mindig le kellett feküdnünk a hűvös szobába. Nagyapa is csendesen pihenőzött a másik szobában. Böfögött, szellentett, és hallgatta a Kossuth rádiót. Nagyi a konyhában pakolgatott, csörömpölt, mosogatott.

Az uncsimmal elterültünk a heverőn, mutogattuk a nagyra nőtt hasunkat. Azt a dinnyét nem kellett volna bevágni, mondtuk, aztán panaszkodtunk, hogy nem vagyunk álmosak, és mennyire rossz, hogy ebéd után le kell feküdnünk, de valahogy mindig elaludtunk. Legtöbbször arra ébredtem, hogy az uncsim dörgölőzik, és azt akarja, hogy én is dörgölőzzek. Ettől fogva mindig ezt csináltuk. Egy idő után én már nem akartam, valami rossz érzés lett úrrá rajtam, csak néztem azt a kék-sárga ikonosztázt, és mindig megtörtént, amit az unokatesóm akart. Ha nem csináljuk, megmondom, hogy csináltuk, te vagy a fiú, rád fogok fogni mindent, gyere. És én mentem. Nem mondom, hogy rossz volt, nagyon is jó volt, de egy idő után valami penge büntudat kezdett vagdosni, ami elfeledtette automatikus kiömléseim eksztatikus gyönyörét.

Mostanában végképp ritkán hallok az unokanővéremről. Annyit tudok, hogy férjhez ment, és van két gyereke. Ha nagy ritkán találkozunk, valamiféle émelygés kap el, beugrik az ikonosztáz és az uborkasaláta és dinnyeilletba burkolt kellemes lány- és bugyiszag.

Sokszor éreztem, úgy néz rám, mint azok a nők, akik tudják, hogy az a férfi, aki előttük áll, a hatalmukban van. Azt is éreztem, alig várja, hogy

igaziból is megdugjam, ne csak úgy simogatózva, pettingelve, mint gyerekkorunkban.

Nagyapát régen elvitte a szívroham. Nagyival, miután egyedül maradt, én meg felkamaszodtam, sokat cigiztünk és rumoztunk az ikonosztázos szobában. A kikeményített hímzett terítőt és a művirágot mindig bal oldalra tettük, hogy lássuk egymást, és a „hogya vagy, kisfiam”-mal mindig elkezdődött a beszélgetés. Ő volt az egyetlen, aki mindent tudott rólam. Tudott a kis bunkerről a panelek háta mögötti garázsok felett, hozzá lógtam el a suliból, ide hoztam fel a csajokat a kissozóba. Ő pedig egyik alkalommal itt mondta el, hogy milyen kétségbeesetten szomorú volt, mikor egyszer csak lopni kezdtem. Az iskolában iszonyú nagy botrány volt, a napköziben az ebéd utáni szabadidő alatt a tanteremből pénzek tűntek el. A barátommal még a tanárok táskájába is benyúltunk. Mikor mindenki az udvaron volt, hátulról, a kis zöldterületről bemásztunk a nyitott ablakokon. Mindig pénzt kerestünk. Lebuktunk. Ezután nem vettünk egyszerre öt habrolót, szendvicset, csokit, cukrot és kólát az iskolai büféből. Mindig mindennek csak a felét bírtuk megenni, a másik felét a haverom, mindig figyelve rá, hogy közönsége legyen, a kukába dobta. Űber köcsög gyerek volt, én meg élveztem, hogy ennek a vagány, kegyetlen fiúnak a csicskája vagyok. Az iskolában a tárgyaláson az anyám arca égett a szégyentől. Én is szégyelltem magam, hogy szégyellnie kell magát miattam. Anyám jól el is vert otthon. Nagyi pedig életében először és utoljára nézett rám csúnyán. A haveromból bűnöző lett, én azóta sem tudom megmagyarázni magamnak, mi volt ez. Utálom, ha valaki lop, mégis gyerekkoromban még a nagybolttól is lopni kezdtem. Kis csokit meg selyemcukrot tettem a zsebembe. Ott is lebuktam. Megkérdezték tőlem, hány éves vagyok, hová járok iskolába, és azt, hogy hol lakom. Az iskolát megmondtam, az osztályt meg az évfolyamot hazudtam csak, a lakcímemet bementem. Azt mondták, mire hazamegyek, ott lesz nálunk a rendőrség és az osztályfőnököm. Nagyon féltem.

De az ígért szörnyűségek helyett egy mentőautó állt a házunk előtt. Végre apámat elvitték a józanítóba. Az anyám és a nagyanyám állt az ajtóban, mikor hazajött a tök részeg apám. Próbálta megkérdezni, miért van itt a mentő. Érted jött, mondta a nagyanyám, és a kezébe adta a már becsomagolt pakkot. Az apám az anyjára nézett, erősen a szemébe, nem mondott semmit, csak bedülöngélt az autóba. Azóta nem iszik alkoholt. Helyette én iszom. Néha egy-két szál füves cigit is jól leszívok. Régebben kaptam rá, a kissozóban természettem is. Én legalizálnám. Rengeteg jó hatása van.

Mindenkinek ki kéne próbálnia. Nem roncsol úgy, mint az ital, és mélyvilágokat meg magasságokat nyit, ellazít és gyógyít, tuti, hogy gyógyít.

Nagynak élete utolsó évében volt egy lyuk a nyakán, ha cigiztünk, onnan jött ki a füst. Sosem undorodtam tőle. Én aludtam vele egy szobában, hogy segíteni tudjak neki, ha szüksége van rá. És akkor egyszer csak nagyon szerelmes lettem. Végre nem láttam álmomban az ikonosztázt. Csak azt a lányt. Nagyi haldoklott a nagyszobában, én meg szeretkeztem a kicsiben. Aznap is, amikor meghalt. Épp vittem fel a lányt a lakásba, mikor jött az anyám, és közölte a hírt. Imádtam a nagyanyámat, mégis nagyon dühös lettem, levittem a lányt a szeméttárolóba, és meghúztam, aztán mentem fel megnézni nagyit. Ma is abban a lakásban élek, ahol ő élt. Sohasem fogok elköltözni innen. A lánnyal később szakítottunk. Vagyis ő velem. Azt mondta, úgy érzi, neki más férfi is kell. Úgy néha, hogy megdugják. Nem bírja ki, hogy ne, de engem szeret, meg minden. Ezt mondta. Megpróbáltam vele lenni, de a tudat, hogy mással is kefél, nem engedte, hogy tovább vele legyek. Én, ha valakivel együtt vagyok, akkor csak vele vagyok, és ő is csak velem legyen. Nekem máshogy nem megy. Szóval, szakított velem. Én meg nem bírtam nélküle. Egy este elmentem hozzá. Beszélgettünk, mondtam, hogy csináljunk mindent vissza, ahogy az elején volt. Azt mondta, hogy nem, és azt, hogy menjek el onnan. Neki egyszerre több pasi kell, ilyen a vére, és kész. Nem érdekel, csak legyen úgy minden, mint régen, mondtam. Nem érted, hogy nem, válaszolta. És én akkor azt mondtam, hogy oké, akkor jó, és elkapott valami, nem tudom, mi, fogtam, elővettem a zsebemből a bicskám, és elvágtam a torkomat. Ömlött a vér. Mindenhová. Én meg kirohantam a házból. Az utcán egy oszlopcsonkra leültem, nem bírtam továbbmenni. Ömlött a vér. Mindenhová. A mentő ott talált rám. Mikor bevittek, már ott volt az anyám. Nem fogom elfelejteni sohasem az arcát. Egész életemben szégyellni fogom magam. Az apja és a nagyapja is öngyilkos lett. És akkor, ott, a fia feküdt előtte egy vágással a nyakán. Szerintem a hormonok. A hormonok szerintem. Azért van minden. A világon. A kibaszott hormonok miatt.

A kórházban a nővérek úgy viselkedtek velem, mint egy leprással vagy egy debillel. Megvetettek, láttam a szemükön, éreztem, amikor ott voltak velem. Csak a dokinő vett emberszámba. Neki köszönhetem, hogy újra a ringben vagyok. Immáron két évtizede. Azóta több nőt szerettem. Egyszer elmentem egy kurvához is, beléptem az udvarra, megláttam a lányt, és csak

néztem. Eszembe jutott az első szerelmem, hozzányúltam a borostás nyakához, megsimítottam a vágásomat, és kifordultam. Előtte valamit motyogtam a lánynak, ő azt mondta, hogy nem gond, úgyis telt ház van.

Tök fontos nekem a szex, de kurvázni nem tudok. Egy jó kocsmái beszélgetést is nagyon megbecsülök egy lánnyal. Majdnem azt mondtam, hogy felcserélhető a szexeléssel. De azért nem.

De előtte és utána létszükség. Az emberi szó. Ha áll a cerka, ha nem. Lányok társasága nélkül egyébként is elveszek. Mindig is velük tudtam megérintni magam. A legjobb barátom is egy lány, és minden volt barátnőmmel tartom a kapcsolatot. A volt feleségemmel is, csak a gyermekem anyjával nem. Vele többször volt kalandom, nagyon jól megértettük egymást az ágyban, valamiféle spirituális izé is volt közöttünk, szerintem. Vagyis, úgy éreztem. Szeretkezés előtt, után és közben is szívtunk. Egy ilyen együttlétnél láttam meg a szemében, hogy terhes, mert valahogy más volt a tekintete. Mondtam neki, csináljon tesztet, azt mondta, hülye vagyok, azt érezné, ha terhes, meg neki nem is lehet gyereke. Két méhe volt, kivették az egyiket, és akkor megkérdezte, hogy lehet-e gyereke, azt mondta a doki, ha hisz a csodákban, akkor igen. Aztán láttam a testén is, hogy valami változik. Megcsinálta a tesztet. Terhes volt. Azóta nem enged magához közel.

Idegésítem, mindig úgy csinálja, hogy ne láthassam a gyereket. Hiába akartam, csak párszor mehettem el hozzájuk. Mostanában pedig egyáltalán nem. Azt mondtam neki, beperelem, jogi útra viszem ezt az egészet. Nagyon begurult. Azt mondta, akkor ő elmondja, hogy szívok és iszom meg ilyenek. Egypáran azt mondták, hogy biztosan valamit elcsesztem, amiről nem tudok, ezért nem engedi az anyja, hogy lássam a gyereket. Nem tudom. Mi csak dugtunk, és lett ez a gyerek, akit látni szeretnék, szeretni szeretnék és törődni vele. Ennyi. De ha el is csesztem valamit, jó lenne tudnom, mi az. Egy szar ember is lehet jó apa. Ahogy egy kurvából is lehet jó feleség.

Egy hónapja nem iszom, és nem szívtam semmit. Csak cigizek. Úgy döntöttem, nem viszem bíróság elé a dolgot. Nagyon meg is viselt ez az egész, meg ilyen kicsi gyerekek végképpen az anyjánál a helye. És ezt a láthatósági stresszt is csak a gyerekem szívná meg. Ha az anyja ideg, az nem jó a gyerekemnek. Minden hónapban leteszek egy kis pénzt neki, naplót írok, hogy ha nagyobb lesz, tudja, látni akartam, törődni szerettem volna vele, de az anyja nem engedte. A két nagyszülő, az anyám és az övé is beszéltek már többször a gyerek anyjával, de szart sem ért. Látni sem akar.

Valamiért tartozom neki, valami nagyon rosszat tehettem előző életünkben, erre tudok gondolni még. És én most és így törlesztek. Mindig is nagyon taszítottam őt. A barátnőinek mindig mondta, hogy na, csak azt a fickót ne, és rám mutatott. Valami olyan taszítást érzett velem kapcsolatban, hogy maga sem tudta, mi volt ez. Mindig elmondta ezt nekem, mikor részegen, beszívva feljött hozzám. A taszításból a vonzásba. A volt feleségem nagyon kiborult, mikor megtudta, hogy gyerekem lesz. Vele évekig próbálkoztunk, de nem jött össze, erre lett ettől a lánytól egy gyerekem, akinek orvosilag simán nem lehetett volna. Nem értem én sem. A vér és a hormonok. Mondom én...

Most jött fel a lépcsőn a szomszéd srác. Megismerem a lépteit. Rendesen kamaszodik, és megőrült. A múltkor azt hittem, szájba baszom, mikor hallottam, hogy ordibál az anyjával. Baszasd meg magad, mondta az anyjának, és bevágta rá az ajtót. Én pedig kiléptem a lakásajtón, megfogtam a pólóját, és a falhoz löktem. Te az anyáddal ne beszélj így, ha én itthon vagyok, megértetted, mert beverem a képedet. Jól beszart a gyerek, és elnézést kért. Ne tőlem, hanem az anyádtól, mondtam neki. Erre egy hét múlva kurvára sikít ez a kis pöcs, anya, anya, anya, jó hosszúra nyújtva. Felmegyek az emeletükre, nyitva az ajtó, az anyja megvágta magát egy kurva nagy konyhakéssel, spriccelt a vér mindenfelé, a gyerek a sarokban térden állva ordított. Gyorsan hívtam a mentőket. Szerencsére nem lett semmi nagyon komoly. A gyereket lehívtam magamhoz, söröztünk kicsit. Így becsüld az anyádat, hülye gyerek, még itt van veled, aztán meg már nem. A fiú zokogott, és megkért, hogy legközelebb menjek be vele az anyjához a kórházba. Kurva vér, és az a kurva hormonok. De komolyan. Vasárnap van, most harangoztak, megyek az anyámhoz, megmutatom neki, hogy élek.